

man kunde anvende det gamle græske eller romerske Ordprog, at hvem Gud giver Ombede, giver han ogsaa Forstand, thi saa vil jeg indrømme, at en Toldforvalter har større Forstand end en Toldoppebørselscontrollør. Vil man ikke anerkende denne smukke og forresten i mange Tilfælde anvendelige Sætning, troer jeg, at man maa erkende, at en Mand, der fra sin Ungdom er opdragen ved disse Forretninger, og som gennem disse mange forskjellige Etjer — f. Ex. det at have været Fuldmægtig paa et Provindstoldcontoir i et Tidsrum af 10, 15, 20 Aar, Assistent i en Deel Aar og derpaa endelig er bleven Toldoppebørselscontrollør i en Alder af 50 Aar — er naaet op til under vore Forhold at faae en Løn af 800 Rd., da habes der, naar man ikke vil holde sig til Lønningen som Maalestof, tilstrækkelig Betyggelse for, at han er istand til paa eget Ansvar at udføre disse Forretninger, saa at der ikke behøves nogen højere Løn for at opnaae denne Sikkerhed. Der er imidlertid et andet Moment, som maa tages i Betragtning, og det er, at, naar en Mand skal arbejde som Underordnet, da vil han jo i Tilfælde af Paalægge være udsat for, at hans Tarifiering bliver desavoueret af den ham overordnede Toldforvalter. Dette vil da kunne forlede ham til i mange Tilfælde at være mere staaansom med Hensyn til Tarifieringen, end han ellers strengt troede at kunne være, og derigjennem vil Statskassen, uden at Noget vil kunne beregne Resultatet eller forudsæe Følgerne deraf, komme til at lide Tab. Tariferer han for lavt, skulle de Paagjældende jo nok lade være at appellere til Toldforvalteren, men troer den Paagjældende derimod, at han i et tvivlsomt Tilfælde kan have noget Haab om ved Appel at faae Controllørens Dom desavoueret, da er det jo utvivlsomt, at han vil benytte denne Bei. Dette vil i mange Tilfælde føre den Mand, som man uden Nødvendighed har stillet hen som Underordnet, til at være mere frygtsom ved Anvendelsen af Tariffbestemmelserne, end han med den Sagkundskab, han ganske vist befinder, ellers vilde være. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at man saare godt kan følge de ærede Forslagsstillere af Forslaget under Nr. 15 og lade Ordene

„med Løffen“ udgaae. Man har derved anerkjendt, at Toldcontrollører med 800 Rd. (og Contoirhold) have Sagkundskab nok til paa eget Ansvar som enhver anden Ombedsmand — og forøvrigt under Dvertoldinspectørens Control — at varetage sine Forretninger. Det kan ikke affrække os derfra, at Lønnen staaer uforandret. Det er netop efter min Mening et stort Fortrin ved Forslaget, forsaavidt der derved er tænkt høvdet et Princip, og desuden behøver man derfor slet ikke at vedtage Forslag om, at den Paagjældende skal hedde Toldforvalter eller noget saadant. Det forekommer mig at være tilstrækkelig, at man stryger de to Ord; saa har man anerkjendt, at det vedkommende Toldsted er uafhængigt af Nabo-toldstedet. To Byer kunne i saa Henseende ofte ikke have alle Forhold tilfælles, men netop Interessjer modsatte hinanden. Jeg agter derfor at stemme for Forslaget under Nr. 15, og det forekommer mig, at de ærede Forslagsstillere maatte have kunnet finde sig tilfredsstillende derved, og lade de andre Forslag gaae deres Gang.

Ordføreren: Jeg vil kun bemærke, at jeg maa ansee det for min Pligt overfor det ærede Thing ikke paany at komme ind paa det Spørgsmaal, som nu blev omtalt.

Frederiksen: Paa mine Medforslagsstilleres Begne tager jeg Forslaget under Nr. 9 tilbage. Jeg gjør det ganske vist med en vis Betslagelse; thi en Deel af disse Ombedsmænd vil da efter min Mening vedvarende blive haardt og uretfærdigt behandlet; men jeg haaber, at den høitærede Minister ved Avancement vil søge at gjøre dem Uretten god igjen, forsaavidt det vil være muligt.

Formanden: Det er altsaa paa alle Medforslagsstillernes Begne, at det ærede Medlem tager dette Forslag tilbage. (Frederiksen: Ja!)

Da Tugen optog det saaledes tilbagetagne Forslag, var det bortfaldet.

Finantsministeren: Jeg ønsker kun